

322

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 6 grudnia 1969 r.

w sprawie określenia organów uprawnionych do prowadzenia dochodzeń oraz do wnoszenia i popierania oskarżenia w postępowaniu uproszczonym, jak również zakresu spraw im zleconych.

Na podstawie art. 421 Kodeksu postępowania karnego zarządza się, co następuje:

§ 1. W sprawach podlegających rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym dochodzenie — obok Milicji Obywatelskiej — prowadzić mogą również:

- 1) okręgowe zarządy lasów państwowych, nadleśnictwa państwowe i parki narodowe w sprawach o przestępstwa z art. 199, 213 i 215 § 1 Kodeksu karnego, jeżeli przedmiotem przestępstwa jest drzewo z lasu państwowego lub parku narodowego,
- 2) organy Państwowej Inspekcji Handlowej w sprawach o ujawnione przez nie w czasie przeprowadzania inspekcji lub przez kontrolerów społecznych działających na podstawie imiennych upoważnień Państwowej Inspekcji Handlowej przestępstwa z art. 225 § 1 Kodeksu karnego,
- 3) organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej w sprawach o przestępstwa z art. 31, 32, 33 i 35 ust. 2 i 4 rozporządzenia z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. Nr 36, poz. 343 z późniejszymi zmianami).

§ 2. 1. Organy uprawnione do prowadzenia dochodzeń na podstawie § 1 pkt 1—3, mogą również w tym zakresie wnosić i popierać oskarżenie przed sądami pierwszej instancji.

2. Uprawnienia do wnoszenia i popierania oskarżenia przed sądami pierwszej instancji przysługują również organom Wojsk Ochrony Pogranicza w sprawach o przestępstwa z art. 288 § 2 Kodeksu karnego.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli prokurator sam działa.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1970 r.

Minister Sprawiedliwości: S. Walczak

323

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAWIEDLIWOŚCI I OBRONY NARODOWEJ

z dnia 10 grudnia 1969 r.

w sprawie ustalenia wykazu organizacji społecznych, które mogą zgłosić udział swego przedstawiciela w postępowaniu karnym.

Na podstawie art. 81 § 2 Kodeksu postępowania karnego oraz art. VI § 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 1969 r. Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego zarządza się, co następuje:

§ 1. Organizacjami społecznymi, które mogą zgłosić udział swego przedstawiciela w postępowaniu karnym, są: związki zawodowe, Liga Kobiet, Polski Komitet Pomocy Społecznej, Związek Młodzieży Socjalistycznej, Związek Młodzieży Wiejskiej, Społeczny Komitet Przeciwalkoholowy, Związek Bojowników o Wolność i Demokrację, Naczelna Organizacja Techniczna oraz Koła Młodzieży Wojskowej i Organizacja Rodzin Wojskowych.

§ 2. 1. Organizacja społeczna wymieniona w § 1 może zgłosić udział swego przedstawiciela w postępowaniu karnym, jeżeli zachodzi potrzeba obrony interesu społecznego objętego zadaniami statutowymi tej organizacji, w szczególności w sprawach dotyczących ochrony mienia społecznego lub praw obywateli.

2. Przedstawiciela wyznacza to ogniwo organizacji społecznej, w którego działalności oskarżony uczestniczy albo które działa w instytucji państwowej lub społecznej, w której oskarżony jest zatrudniony, lub na terenie jego miejsca zamieszkania, albo na którego terenie działania zostało popełnione przestępstwo, chyba że organizacja uzna za celowe wyznaczenie ogniwa innego. Przedstawiciela może wyznaczyć również ogniwo organizacji społecznej działającej w jednostce wojskowej, w której oskarżony pełni czynną służbę wojskową.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1970 r.

Minister Sprawiedliwości: S. Walczak

Minister Obrony Narodowej: W. Jaruzelski

324

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 11 grudnia 1969 r.

w sprawie utworzenia Wydziału dla Nieletnich (Sądu dla Nieletnich) w Sądzie Powiatowym w Puławach.

Na podstawie art. 6 § 1 i 2 Prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 6, poz. 40, z 1967 r. Nr 13, poz. 55 i z 1969 r. Nr 13, poz. 98) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Wydział dla Nieletnich (Sąd dla Nieletnich) w Sądzie Powiatowym w Puławach w województwie lubelskim dla okręgów Sądów Powiatowych w Puławach i Opolu Lubelskim.

§ 2. Tracą moc:

- 1) § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 27 listopada 1956 r. o dostosowaniu sądów powszechnych do nowych przepisów ustrojowych i o zniesieniu sądów zbędnych (Dz. U. Nr 54, poz. 496) w części dotyczącej Sądu Powiatowego w Puławach,
- 2) § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 grudnia 1954 r. w sprawie utworzenia Sądów Powiatowych

w Łapach, Mońkach, Zambrowie, Pucku, Staszowie, Szydłowcu, Zwoleniu, Świdwinie, Proszowicach, Opolu, Parczewie, Wieruszowie, Ostrzeszowie, Radymnie, Strzyżowie, Tychach, Wodzisławiu Śląskim, Goleniowie, Nowej Rudzie i Lubsku (Dz. U. Nr 56, poz. 281) w części dotyczącej Sądu Powiatowego w Opolu Lubelskim.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1970 r.

Minister Sprawiedliwości: S. Walczak

325

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 23 grudnia 1969 r.

Regulamin czynności sądów wojewódzkich i powiatowych w sprawach cywilnych i karnych.

Na podstawie art. 46 § 1 i art. 140 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 6, poz. 40, z 1967 r. Nr 13, poz. 55 i z 1969 r. Nr 13, poz. 98) oraz art. 783 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego zarządza się, co następuje:

DZIAŁ I.

Przepisy wspólne dla spraw cywilnych i karnych.

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Obowiązkiem pracowników sądu jest wykonanie każdej czynności sądowej zgodnie z obowiązującymi przepisami, szybko, sprawnie i dokładnie; w działalności swej pracownicy sądu powinni kierować się w szczególności dbałością o umacnianie poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego oraz dążeniem do stałego usprawniania pracy.

§ 2. 1. Osobom zgłaszającym się w sądzie pracownicy sądu powinni w miarę potrzeby udzielać informacji o obowiązujących przepisach prawa, w szczególności w zakresie postępowania sądowego.

2. Od osób zgłaszających się w sądzie nie należy żądać złożenia pisma, jeżeli przepisy wyraźnie tego nie wymagają, a wystarczy sporządzenie protokołu lub krótkiej notatki urzędowej.

§ 3. 1. Wyznaczenie posiedzenia poza budynkiem sądu wymaga zezwolenia prezesa sądu, z wyjątkiem wypadku, gdy posiedzenie wyznacza się w celu przeprowadzenia dowodu z oględzin albo w celu przesłuchania osoby, która nie może stawić się w sądzie.

2. Użyte w dziale I rozporządzenia określenie „posiedzenie” oznacza rozprawę oraz inne posiedzenie jawne i posiedzenie niejawne w postępowaniu cywilnym, a także rozprawę i posiedzenie w postępowaniu karnym, chyba że z poszczególnych przepisów wynika co innego.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do stałych roków sądowych.

§ 4. 1. Na stałe roki sądowe można wyznaczać sprawy cywilne i sprawy karne z oskarżenia publicznego, w których udział prokuratora (oskarżyciela publicznego) nie jest obowiązkowy, oraz sprawy z oskarżenia prywatnego.

2. Ponadto na stałych rokach sądowych można dokonywać nie wymagających znacznego nakładu pracy, a oszczędzających czas większej ilości osób, takich czynności, jak przeprowadzenie dowodu w wykonaniu pomocy sądowej oraz czynności należących do sądu opiekuńczego, a także przeprowadzać postępowanie pojednawcze oraz spisywać protokoły zawierające ustne zgłoszenia powództw lub wniosków skierowanych do sądu.

3. O wyznaczeniu sprawy do rozpoznania na stałych rokach sądowych decyduje przewodniczący wydziału.

§ 5. 1. Dla każdej sprawy wyznaczonej na posiedzenie należy oznaczyć godzinę rozpoczęcia posiedzenia z uwzględnieniem przypuszczalnego czasu trwania spraw ją poprzedzających oraz warunków komunikacji, z której korzystają osoby zamieszkałe poza siedzibą sądu.

2. Sprawy z udziałem prokuratora (oskarżyciela publicznego) oraz sprawy, w których występują te same osoby, należy w miarę możliwości wyznaczać na osobne posiedzenie albo w następującej po sobie kolejności.

§ 6. Zarządzenia dotyczące kolejności wyznaczania ławników na posiedzenia, sposobu korzystania z list ławników przez poszczególne wydziały sądu oraz sposobu prowadzenia ewidencji udziału ławników w posiedzeniach wydaje prezes sądu.

§ 7. 1. Ławników zawiadamia się o terminie posiedzenia tak, aby ławnik otrzymał zawiadomienie co najmniej na 7 dni przed posiedzeniem, a tylko wyjątkowo w terminie krótszym.

2. W celu udzielenia ławnikom potrzebnych wyjaśnień oraz omówienia wyznaczonych spraw należy zawiadamiać ławników o konieczności przybycia na posiedzenie na odpowiednio wcześniejszą godzinę, tak aby rozpoczęcie posiedzenia nie uległo zwłoce.

§ 8. O każdym wypadku nieusprawiedliwionego nieprzybycia ławnika na posiedzenie przewodniczący składu orzekającego zawiadamia w terminie trzech dni prezesa sądu, a nadto może zawiadomić radę ławniczą. W zawiadomieniu skierowanym do prezesa sądu należy wskazać ewentualne koszty wynikłe z nieprzybycia ławnika na posiedzenie.

§ 9. W razie przewidywania masowego przybycia publiczności, prezes sądu może zarządzić wydanie kart wstępu na salę rozpraw. Może również wyznaczyć odpowiednie miejsce dla sprawozdawców prasy, radia i telewizji.

§ 10. O zmianie kolejności rozpoznania spraw ustalonej w wokandzie oraz o ewentualnym opóźnieniu rozpoczęcia posiedzenia w danej sprawie przewodniczący posiedzenia informuje osoby zainteresowane.

§ 11. Na sali rozpraw powinien być obecny woźny sądowy, który oznajmia o wejściu sądu na salę oraz wykonuje polecenia wydane mu przez przewodniczącego posiedzenia, chyba że przewodniczący może posłużyć się odpowiednimi środkami technicznymi. W razie potrzeby czynności te spełnia protokolant.

§ 12. 1. Wszyscy obecni na sali rozpraw, nie wyłączając uczestniczących w posiedzeniu prokuratora (oskarżyciela publicznego) i protokolanta, powstają z miejsc w czasie wejścia sądu na salę, odbierania przez sąd przyrzeczenia, ogłaszania wyroku oraz w czasie opuszczania sali przez sąd. Sędziowie powstają z miejsc podczas odbierania przyrzeczenia.